

Kirpinin Ay Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Ay Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yaşlı bir meşe ağacının altındaki sıcacık bir yuvada Pip adında küçük bir kirpi yaşırdı. Pip'in uçları açık renkli, yumuşak kahverengi dikenleri, sıcak buğday rengi bir yüzü ve büyükannesinin ördüğü yosun yeşili bir atkısı vardı. Nereye gitse yanında tohumlarla dolu minik, örgü bir çantası olurdu. Pip her akşam dışarıda oturup ayın çayırın üzerinde yükselişini izlemeyi severdi. Ayın sakin, ısıldayan bir gülümsemesi vardı ve ışığı bütün dünyayı yumuşacık hissettirirdi.

Bir gece ay Pip'e fısıldıyor gibiydi. "Bu tohumları ek," der gibiydi, "ve benim ışığımı takip eden bir bahçeye dönüşecekler." Pip'in yuvarlak kara gözleri hayretle kocaman açıldı. Böyle bir bahçeyi daha önce hiç duymamıştı. Çantasını açıp içindeki minik gümüş tohumlara baktı. Sanki gökten düşmüş küçük yıldızlarmış gibi hafifçe parıldıyorlardı. Pip onları hemen ekmeye karar verdi.

Pip, çayırın ay ışığının yumuşak ve berrak düştüğü sessiz bir köşesini seçti. Minik patileriyle küçük çukurlar kazdı ve her birine birer tohum bıraktı. "İyi büyüün, küçük tohumlar," diye fısıldadı. Sonra küçük sulama kabıyla onları suladı ve geri çekilip bekledi. Hafif rüzgâr çevresindeki otları kıpırdattı ve Pip atkısını biraz daha sıkı sardı. Sabırlı olması gerektiğini bilse de içi umutla ve mutlulukla doluydu.

Gece gece Pip bahçesini ziyaret etti. İlk başta hiçbir şey olmadı. Toprak karanlık ve sessizdi. Pip bekledi ve izledi, ama hiç yeşil filiz görünmedi. "Belki daha fazla zamana ihtiyaçları vardır," dedi kendi kendine. Sulamaya devam etti ve beklemeye devam etti. Ay yukarıdan izliyordu, solgun gümüş yüzü sakın ve sevecendi. Hafif rüzgâr Pip'in yanağını okşadı, sanki "Beklemeye devam et, küçük dostum," der gibiydi.

Sonra bir akşam Pip topraktan dışarı uzanan minik yeşil bir uç gördü. Sevinçle soluğu kesildi. "Buradasın!" diye haykırdı. Ertesi gece iki tane daha vardı. Yavaş yavaş, yavaş yavaş bahçe büyümeye başladı. Küçük bitkilerin aya doğru kıvrılan yumuşak gümüş yaprakları vardı. Pip o kadar heyecanlandı ki bahçesinin etrafında küçük bir dans etti. Yosun yeşili atkısı hafif rüzgârda mutlulukla dalgalandı.

Bitkiler uzadıkça büyölü bir şey oldu. Ay yükseldiğinde çiçekler yapraklarını açıp yüzlerini ışığa çevirdiler. Yumuşak, gümüşü bir parıltıyla ışıldadılar. Pip hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Ay bahçem!" diye fısıldadı. Her gece yanında oturup çiçeklerin gökyüzünde ayı takip edişini izledi. Ay aşağıya gülümsedi ve ışığı bahçeyi bir rüya gibi pırıl pırıl parlattı.

Pip sabırlı olmayı öğrendi. Bazı geceler çiçekler yalnızca minicik büyüdü. Başka geceler hiç kıpırdamıyor gibiydiler. Ama Pip sulamaya ve izlemeye devam etti. İyi şeylerin yavaş büyüdüğünü biliyordu. Hafif rüzgâr sık sık gelir, gümüş yaprakları salındırırdı. Pip küçük bir melodi mırıldanırdı ve çiçekler ona karşılık mırıldanıyor gibi olurdu. Ay bahçesi onun dünyadaki en sevdiği yerdı.

Bir akşam hafif rüzgâr güçlendi. Pip'in atkısını çekiştirdi ve gümüş çiçekleri tıngırdattı. Pip başını kaldırdı ve gökyüzünde kıvrılan solgun mavi hava şeritlerinin döndüğünü gördü. Yapraklar ve yapraklar çevresinde çılgınca dans ediyordu. "Olamaz!" diye haykırdı Pip. "Rüzgâr çok güçlü!" Küçük çiçekler yere eğildi ve bazı yaprakları kopup gitti. Pip küçük bedeniyle onları korumaya çalıştı ama rüzgâr çok güçlüydü.

Pip ne yapacağını bilemedi. Rüzgârı tek başına durduramazdı. Oturdu ve biraz üzüldü. Tam o sırada minik bir esneme duydu. Yakındaki bir çalının altından bir fındık faresi başını uzattı. Fındık faresinin altın kahverengi tüyleri, krem beyazı bir karnı ve çok büyük, uykulu kara gözleri vardı. Başında beyaz ponponlu minik mavi bir gece şapkası vardı. "Bütün bu gürültü de ne?" diye mırıldandı.

"Rüzgâr ay bahçemi dağıtıyor!" dedi Pip. "Çiçekleri korumam gerek ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Fındık faresi büyük uykulu gözlerini kırpıştırıp eğilen çiçeklere baktı. "Bir barınak yapabiliriz," dedi yumuşak bir sesle. "İnşa etmekte iyiyimdir." Pip şaşırdı. Küçük fındık faresi çok uykulu görünüyordu ama akıllı gözleri çoktan bahçeyi inceliyordu. "Bana yardım eder misin?" diye sordu Pip. "Elbette," dedi fındık faresi.

Adı Dill olan fındık faresi dalcıklar ve yumuşak yosun toplamak için koşuşturdu. "Buraya küçük bir duvar yapabiliriz," dedi, "ve oraya yapraklardan bir çatı." Pip Dill'in talimatlarını izledi, dalcıklar taşıdı ve yosunu yerine bastırdı. Sert rüzgâr esip durdu ama barınak güçlendi. Dill inşa etmekte beklenmedik kadar becerikliydi ve Pip de çalışkan biriydi. Birlikte çiçekler için sıcaklık küçük bir ev yaptılar.

Barınak bitince rüzgâr son bir kez uludu ve sonra sustu. Ay bahçesi yapraklı duvarlarının içinde güvendeydi. Pip ve Dill çiçekleri kontrol etmek için içeri süründüler. Gümüş yapraklar hâlâ yumuşakça parlıyordu ve bitkiler mutlu görünüyordu. "Teşekkürler, Dill," dedi Pip. "Bahçemi kurtardın." Dill esnedi ve gülümsedi. "Rica ederim," dedi. "Şimdi uyumaya geri dönebilirim." Birbirlerine kıvrılıp rüzgârın dinmesini beklediler.

Ertesi gece hafif rüzgâr geri döndü. Yine yumuşak ve sevecendi, neredeyse bir nefes kadardı. Gümüş çiçekleri hafifçe salındırdı ve tatlı kokularını çayır boyunca taşıdı. Ay yükseklerle çıktı, ışıldayan hilal yüzü aşağıya gülümsedi. Barınak çiçekleri sıcak tutuyordu ama şimdi ay ışığını selamlamak için dışarı bakıyorlardı. Bütün bahçe pırıl pırıl parladı. Her zamankinden daha güzeldi.

Pip, küçük bir yaprak battaniyeye sarınmış Dill ile dışarıda oturdu. Ay bahçesi Pip'in hiç görmediği kadar parlak çiçek açmıştı. "İyi şeylerin sabırla büyüdüğünü öğrendim," dedi Pip. Dill uykulu uykulu başını salladı. "Ve bir dostla," diye ekledi. Hafif rüzgâr çevrelerinde birkaç yaprak dans ettirdi ve ayın ışığı her şeyi sıcak ve güvenli hissettirdi. Pip gülümsedi, bahçesinin sonunda çiçek açtığına sevindi.

O geceden sonra ay bahçesi büyüdü de büyüdü. Çiçekler her gece ay ışığını takip etti ve Pip sabırla onları gözetti. Dill sık sık ziyarete geldi, bazen barınağı daha da sıcacık yapmak için dalcıklar getirdi. Hafif rüzgâr tanıdık bir dost oldu ve ay hep aşağıya gülümsedi. Pip sabrının harika bir şey getirdiğini ve iyi kalpli bir dostun bunu daha da güzelleştirdiğini biliyordu. Bahçe ışıldadı ve Pip'in kalbi de ışıldadı.

Ve böylece, yaşlı meşe ağacının altındaki sessiz çayırda, kirpinin ay bahçesi çiçek açmaya devam etti. Çiçekler her gece aya döndü ve hafif rüzgâr gümüş yapraklarının arasından fısıldadı. Pip öğrendi ki umudun olduğunda beklemek o kadar da zor değildir ve dostluk her şeyi daha güçlü büyütür. Ay hâlâ izliyor, sakın yüzü parlıyor ve bahçe hâlâ ışıldıyor; yerdeki küçük bir ay ışığı parçası gibi. Son.